

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BA
CUỘC ĐẤU TRÍ GIỮA HAI TAY LÃO THÀNH

Lôi Phi hỏi:

- Thế nào mới là thượng sách?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa bịp hay nói khác đi là tỷ đấu tâm cơ.

Lôi Phi hỏi:

- Làm thế nào để lừa gạt lão?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa gạt có hai cách. Một là thuyết phục kẻ khác, hai là dụ người để mình sử dụng.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chúng ta không thể bỏ phí một phân một khắc nào. Thời giờ là châu báu. Các vị lại bắt đầu luyện võ công đi!

Tuy lão nói ngắn ngủi mấy lời mà nghe ra đau đớn vô cùng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức lại mở đầu cuộc luyện võ.

Thời gian nửa ngày thấp thoáng trôi qua. Trong thạch thất tối om. Hiển nhiên trời đã tối rồi.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng tới.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đề cao cảnh giác, hít mạnh một làn chân khí rồi đứng phắt dậy.

Hai người chú ý nhìn ra thì Đàm Dược Sư ta xác đèn lồng từ từ bước tới.

Đàm Dược Sư bỗng giơ cao chiến đèn lồng soi vào trong nhà một lượt rồi hỏi:

- Chắc bốn vị đói lòng rồi phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta còn muốn sống thêm mấy ngày, thà rằng chết đói hơn là trúng độc mà chết.

Đàm Dưor Ớu nói:

- Du huynh đã biết rõ là nhất định phải chết rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- ít ra chúng còn có thể lựa chọn cách chết chậm lại một chút.

Đàm Dưor Ớu nói:

- Chết đó còn khổ hơn còn trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong nói:

- Chúng ta còn sống ngày nào là thêm được cơ hội tẩu thoát ngày ấy.

Đàm Dưor Ớu nói:

- Tiểu đệ e rằng Du huynh còn có một điều chưa rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dưor Ớu đáp:

- Du huynh trúng phải chất độc, trừ tiểu đệ ra trên thế gian không còn người thứ hai nào chữa được.

Du Bạch Phong đáp:

- Cái đó tiểu huynh đã hiểu rồi.

Đàm Dưor Ớu hỏi:

- Du huynh nói vậy thì ra đã biết rõ nhất định phải chết hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhưng tiểu huynh chẳng quan tâm chút nào.

Đàm Dưor Ớu nói:

- Dững khí của Du huynh thật khiến cho tiểu đệ phải khâm phục.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Du huynh mà chịu giao Bách Phật Đồ ra thì tiểu đệ có thể ráng chữa cho Du huynh được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nhất định chữa khỏi được chứ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chẳng lẽ Du huynh còn chưa tin được y phục của tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh chỉ không tin tư cách của lão đệ vì tâm cơ thâm trầm, ít giữ tín nghĩa.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mẫn hay quá, nhưng không lượng tình cho tiểu đệ lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ.

Vậy việc này xin miễn bàn.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh tính tọa mấy năm ở đây. Đáng tiếc là ta chưa khám phá được quan niệm sinh tử.

Lão đệ đưa ra biện pháp này đủ khiến cho ta tin cậy và chúng ta có thể thảo luận.

Đàm Dược Sư nhắc lại:

- Du huynh đưa Bách Phật Đồ ra để tiểu đệ trị nội thương cho.

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Được rồi! Nhưng, phải có biện pháp công bằng, hai bên mới tin nhau được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi, không hiểu Du lão gia còn lấy đâu ra được bức khác giao cho hắn?

Bổng nghe Đàm Dược Sư hỏi:

- Vừa nãy Du huynh đốt đó không phải là Bách Phật Đồ hay sao?

Du Bạch Phong cười đáp:

- Tiểu huynh coi Bách Phật Đồ như bùa hộ mệnh, có lý đâu lại đốt đi một cách khinh dị như vậy?

Đàm Dược Sư nói:

- Thế ra Du huynh cũng dùng đến biện pháp gian trá.

Du Bạch Phong bồng tummy cười đáp:

- Gặp hoàn cảnh bức bách tiểu huynh bất đắc dĩ phải trá ngụy một phen.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn quanh nói:

- Du huynh nói vậy thì ra Bách Phật Đồ vẫn để trong thạch thất này ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh không tin là lão đệ dám tiến vào thạch thất để sục tìm.

Đàm Dược Sư liếc mắt nhìn bọn Lôi Phi rồi cười nói:

- Tiểu đệ trước nay không để ai nói khích mà mắc bọm. Chúng ta thảo luận về điều kiện đi thôi.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh lấy Bách Phật Đồ ra bất quá chỉ hấy tay một cái là xong nhưng lão đệ chữa thương cho tiểu huynh thì không mau lẹ thế được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vậy Du huynh có cao kiến gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ hãy trị độc thương cho tiểu huynh trước.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Như vậy không ổn đâu! Tiểu đệ trị khỏi thương thế cho Du huynh rồi Du huynh không chịu giao Bách Phật Đồ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Vấn đề khó khăn là chỗ đó. Đàm lão đệ muốn chóng lấy được Bách Phật Đồ mà tiểu huynh nóng ruột mong lão đệ chữa thương. Giữa đôi ta thật khó mà thương lượng được.

Đàm Dục Sư đột nhiên cười khanh khách nói:

- Điều kiện giữa chúng tôi khó thật. Tiểu đệ đành nhượng bộ một chút. Du huynh hãy lấy Bách Phật Đồ ra cho tiểu đệ trông thấy trước ...

Du Bạch Phong cười lạt ngắt lời:

- Lão đệ chỉ muốn biết Bách Phật Đồ có thật hay không chứ gì?

Đàm Dục Sư đáp:

- Du huynh thật là cao minh, nhưng biết làm thế nào mới có thể được coi Bách Phật Đồ trước?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy mời Đàm lão đệ vào đây.

Đàm Dục Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Tiểu đệ xin theo ý Du huynh. Nhưng tiểu đệ giải độc cho Du huynh bằng cách nào đây?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ chịu giải độc cho tiểu huynh thì con gì hay bằng. Nếu lão đệ không tự mình ra tay thì cứ nói cho hay cách giải độc cũng được.

Đàm Dục Sư nói:

- Được rồi! Du huynh lại đây để tiểu đệ coi kỹ độc thương xem sao.

Du Bạch Phong đứng dậy từ từ cất bước tiến lại.

Quyên Nhi la lên:

- Gia gia! Gia gia không thể ra khỏi cửa được đâu...

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Bên ngoài có độc.

Du Bạch Phong tủm tủm cười nói:

- Đã có Đàm nhị gia thì còn sợ gì chất độc.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Gia gia nói đúng đó.

Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước lại gần Đàm Dục Sơ. Hai người đứng đối diện, sóng mũi cơ hồ đụng vào nhau. Bốn luồng mục quang nhìn vào nhau chăm chăm tựa hồ muốn ngó thấu vào cả ruột gan đối phương.

Lúc này Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đã vận khi đề phòng hễ thấy Đàm Dục Sơ hành động gì bất lợi cho Du Bạch Phong là ba người sẽ xô lại tấn công đối phương một cách chớp nhoáng.

Đàm Dục Sơ ngó vào mặt Du Bạch Phong hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Du huynh bị thương nặng lắm, chất độc đã xông vào nội phủ rồi. Dù cho tiểu đệ có đem toàn lực cứu trị cho Du huynh vị tất đã lành được thương thế. Thần chết và thần sống ngang nhau.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh cũng biết độc được xâm nhập vào nội phủ và thương thế nặng lắm. Có điều tiểu huynh mong rằng lão đệ chứng minh cho một điều.

Đàm Dục Sơ hỏi:

- Du huynh hoài nghi điều chi?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh hoài nghi Lục Chỉ Dật Sĩ có thể là lão đệ đã hóa trang.

Đàm Dục Sơ cười khanh khách nói:

- Bây giờ Du huynh còn nghĩ tới chuyện đó. Nếu tiểu đệ là Lục Chỉ Dật Sĩ thì Du huynh còn sống được lâu đến thế ư?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Nếu lão đệ không phải là Lục Chỉ Dật Sĩ thì sao lại hạ độc vào mình tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đưa mắt ngó bọn Lôi Phi đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Du huynh mà thôi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh nghĩ không ra lầm lỗi ở chỗ nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Anh em chúng ta nguyên là đôi bạn sống chết có nhau. Nhưng từ khi Du huynh lấy được Bách Phật Đồ rồi dường như đã biến đổi thành người khác.

Du Bạch Phong hỏi:

- Vì tiểu huynh chưa lấy Bách Phật Đồ giao cho lão đệ phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu tấm Bách Phật Đồ đó không dính dáng gì đến tiểu đệ thì dĩ nhiên tiểu đệ không tiện cưỡng ép Du huynh vào chỗ khó khăn. Nhưng tấm Bách Phật Đồ đó là một vật mà cả hai chúng ta hợp lực mới lấy được, sao Du huynh lại có ý muốn chiếm một mình?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Vì việc này mà lão đệ hạ độc được vào mình tiểu huynh ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là nguyên nhân bên trong.

Du Bạch Phong hỏi:

- Thế còn nguyên nhân bên ngoài nữa ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Du Bạch Phong cười mát hỏi:

- Nếu tiểu huynh nhất định phải chết thì lại càng cần hỏi cho biết rõ. Vậy nguyên nhân bên ngoài là nguyên nhân gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nắm giữ quyền sinh tử của nội nhân tiểu đệ. Tiểu đệ chẳng thể không vâng lệnh hần được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hần bảo lão đệ hạ độc vào mình tiểu huynh hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Du huynh là nhân vật mà hần úy kỵ nhất. Hần nín nhịn mấy chục năm không dám hành động gì trên chốn giang hồ cũng chỉ vì e ngại Du huynh.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Quyên Nhi nói:

- Lão phu hãy hỏi trước với ba vị một điều.

Lôi Phi hỏi:

- Dược Sư có điều chi dạy bảo?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Ba vị đã vận khí thủ thế chuẩn bị hiệp lực đánh lão phu phải không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó còn tùy theo hành vi của các hạ. Nếu các hạ gia hại Du lão tiên bối thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải ra tay liễu mạng.

Du Bạch Phong đột nhiên quay lại ngó bọn Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Lão phu cùng Đàm Dược Sư nói chuyện không có dính gì đến việc ba người. Nếu không có lệnh của lão phu thì các người không được vọng động.

Câu nói của lão có ngụ ý cảnh cáo Đàm Dược Sư. Nếu hần mà hạ độc thủ thì bọn kia tự nhiên hiệp sức ra tay.

Đàm Dược Sư cười nhạt nói:

- Tiểu đệ hạ độc vào người Du huynh song phát tác rất chậm để Du huynh có đủ thời giờ suy nghĩ. Tiểu đệ có điều chi không hiểu là trong mấy năm nay mà Du huynh không nghĩ tới vì tấm Bạch Phật Đồ kia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ tiểu huynh nghĩ tới rồi. Không hiểu còn kịp hay chậm mất rồi?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tình nghĩa anh em giữa chúng ta có đã lâu năm. Bây giờ đã khám phá ra chỉ vì tấm Bách Phật Đồ mà có điều xích mích. Tiểu đệ hy vọng chúng ta đem lời phế phủ nói thật ra để cùng nhau thương nghị thì có thể vãn hồi tình nghĩa kết giao giữa chúng ta từ mấy chục năm trước.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Bây giờ tiểu huynh nói trước hay là lão đệ nói trước.

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh là anh dĩ nhiên có quyền nói trước!

Du Bạch Phong nói:

- Lão đệ đã bảo tiểu huynh phần sống phần chết ngang nhau tức là việc trị thương không nắm vững chũra khỏi được phải chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì thương thế quá lâu ngày, thêm vào đó Du huynh lại cùng người động thủ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nếu tiểu huynh không động thủ thì lại không phát giác ra được là mình đã trúng phải chất kịch độc.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu Du huynh không chịu đưa Bách Phật Đồ ra thì không thể sống được quá bảy ngày. Chỉ trong vòng bảy ngày chất độc sẽ phát tác là nhất định phải chết ...

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Theo ý nghĩ của tiểu huynh thì chẳng thể nào sống đến ngày thứ bảy, chắc tiểu huynh không qua được ngày thứ ba đâu.

Đàm Dược Sư nói:

- Đây là tiểu đệ nói theo lối thông thường. Giả tử Du huynh không cùng người động thủ thì toàn lực có thể chống chọi với chất độc sống trong bảy ngày, nhưng Du huynh động thủ rồi thì e rằng vị tất đã qua được một vài ngày.

Du Bạch Phong nói:

- Đa tạ lão đệ có lòng chỉ điểm.

Đoạn lão trở gót đi vào trong nhà.

Đàm Dược Sư lấy làm kỳ vội gọi:

- Du huynh hãy dừng bước!

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Việc của Du huynh đã hỏi xong, song còn việc của tiểu đệ chưa bàn tới.

Du Bạch Phong biết rồi còn giả vờ hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Về chuyện liên quan đến Bách Phật Đồ, Du huynh đã giữ hàng mấy năm rồi bây giờ nên giao cho tiểu đệ giữ mấy năm mới phải.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Đàm lão đệ thật quá dụng tâm. Giả tử lão đệ hỏi một cách bình thản thì tiểu huynh tự nhiên vì tình mà giao lại cho rồi. Nhưng lão đệ lại âm toán gieo chất kỳ độc vào người tiểu huynh, thì còn tình nghĩa anh em gì nữa?

Đàm Dược Sư nói:

- Ít ra Du huynh đã biết rõ...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Chất độc đã xâm nhập vào nội phủ thì biết rõ cũng chẳng có thuốc nào chữa được.

Đàm Dược Sư nói:

- Nếu Du huynh chịu giao Bách Phật Đồ ra thì một chút sinh cơ cũng không còn nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh biết rồi! Vụ đánh cuộc này rất nguy hiểm, tiểu huynh đành chịu bỏ.

Đàm Dược Sư từ từ lùi lại ba bước rồi nói:

- Còn một điều nữa Du huynh chưa tính đến.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là cuộc sinh tử của Quyên Nhi. Y là người thân nhân duy nhất của Du huynh. Chắc Du huynh không muốn để y trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ cũng còn một điều chưa nghĩ tới.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ tự tin là đã trù tính rất chu mật, không hiểu còn chỗ nào sơ sót. Mong Du huynh chỉ giáo cho.

Du Bạch Phong nói:

- Lúc lão đệ gieo chất độc vào người tiểu huynh. Tiểu huynh hoàn toàn không đề phòng. Còn đây là bọn chúng đã úy kỵ lão đệ mà đề cao cảnh giác rồi. Lão đệ có muốn gia hai bọn chúng, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Trong tòa sơn động này, ngoại trừ căn thạch thất mà Du huynh trú ngụ, đâu đâu đều có thuốc độc. Bất cứ ai hể rời khỏi cửa một bước là bị độc thương tức khắc. Vậy có cố thủ trong nhà thạch thất rồi cũng đến chết đói.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ không sợ chất kỳ độc ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ đã uống thuốc ngừa chất độc rồi nên không sợ chất kỳ độc làm cho bị thương.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh là chịu chết rồi, chẳng tiếc gì đời nữa, vậy tiểu huynh đem tấm thân sắp chết này mở đường cho bọn chúng. Tiểu huynh định lau hết những chất kỳ độc để bọn chúng rời khỏi nơi đây.

Đàm Dược Sư cười mát nói:

- Té ra Du huynh còn có định kiến này, thảo nào không chịu giao Bách Phật Đồ ra. Có điều tiểu đệ nói trước cho Du huynh hay là cách đó không được đâu. Chất độc mà tiểu đệ bố trí ngoài thạch động mãnh liệt phi thường, hễ nó dính vào người là chết chứ không tầm thường như chất độc trong người Du huynh đâu.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Theo như ý nghĩa của Đàm lão đệ thì tiểu huynh đành chịu thua hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Sự thực là như vậy, chẳng còn cách nào làm hơn được.

Du Bạch Phong cười nhạt nói:

- Lão đệ có điều kiện đó thì tiểu huynh cũng có chủ ý của mình. Tiểu huynh và Quyên Nhi nếu không còn cách nào rời khỏi nơi đây thì cũng an phận không lo gì nữa. Lão đệ đừng hòng tiểu huynh đưa Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư nói:

- Tình nghĩa anh em đã tuyệt rồi, tiểu đệ đành chờ các vị chết hết sau sẽ trở lại lục tìm.

Du Bạch Phong nói:

- Bách Phật Đồ sẽ cùng tiểu huynh bị hủy diệt ở căn nhà này. Khi nào còn lưu lại để giúp lão đệ làm ác?

Đàm Dược Sư ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Du huynh muốn sao mới chịu giao Bách Phật Đồ ra?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh có biết được đích xác chẳng còn điều gì đáng lo nữa hay ít ra là Quyên Nhi cũng hai vị Lôi, Lý không bị tử thần uy hiếp thì mới giao Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ buông tha cho các vị kia ra ngoài thạch động được chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy thì còn có thể nghiên cứu lại. Lão đệ hãy lui ra, để chúng ta thương nghị rồi hãy quyết định.

Đàm Dược Sư chau mày nói:

- Tiểu đệ cần nhắc nhở Du huynh một điều là các vị nghiên cứu kỹ đi xem nên sống chết thế nào?

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó tiểu huynh đã biết rồi. Không dám phiền lão đệ lo thay.

Đàm Dược Sư không nói gì nữa, trở gót rảo bước đi luôn.

Du Bạch Phong chờ cho Đàm Dược Sư đi rồi khẽ hỏi Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu:

- ý kiến hai vị thế nào?

Lôi Phi hỏi lại:

- Về việc gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta có nên rời khỏi nơi đây không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu chúng ta có thể ra được thì dĩ nhiên rời khỏi nơi đây hay hơn. Nếu khỏi chết thì còn gì bằng.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chỉ có một biện pháp khiến cho hai vị thoát kiếp nạn, nhưng hai vị phải nghe lời lão phu mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Biện pháp nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão phu ở lại trong nhà này để Đàm Dược Sư đưa hai vị ra đi. Lão phu dùng Bách Phật Đồ để đổi lấy đời sống cho các vị.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia lấy đâu ra Bách Phật Đồ bây giờ?

Du Bạch Phong đáp:

- Các đó ta đã chuẩn bị rồi.